kes ühel ajal walguse ja tähtega on sündinud, tähendab üks aastasada palju wähem kui üks minut maapealses elus — hulkus saatanas ka Portugali maad mööda ja käis nende wägewate kuningate õues, kelle käes maailmawalitsus oli.

Ühel suweõhtul, pilwed oliwad walged kui peapiiskoppide riided, õhk oli leige ja waikne, hulkus kurat gitarre (mänguriist) seljas Lissaboni illeriikas ümbruskonnas. Ühe toreda lossi ette jäi ta mõtetes seisma! Ta nägi, kuidas looja mineja päikese wiimsed kiired püha kujusid müüride peal oma paistega kui krooniga ehtiswad ja kuidas widewiku warjud saladust täis altmaailma ruumidest ülesse tõuswad.

Palkoni peale astus noor ilus neitsi wälja ja waatas waikides kaswawa pimedusesse. Silmadest oli näha, et ta oli nutnud ja tema näo peal oliwad weel walu jäljed näha, aga palge peal wälkus kui hommikueha äkitselt, kui pehmed gitarre heale helisiwad ja noor rüütel palkoni peale astus, laulja ja laulik, suurte silmadega, mis oma armukese poole üles waatasiwad. Neitsi naeratas.

Pime oli juba ja stidist kõteredelit mööda tuli noormees üles palkoni peale, seal istusiwad nad mõlemad kiwipingi peale maha suure Kristuse kuju jalgade ette ja, teine teisel käest kinni wõttes, kuulasiwad õõ magusaid heali, tolle õõ heali, mis nii selge ja nii täis rahu oli, nagu hingede isamaa.

Ja jälle oli kuulda palkoni alt gitarre heali, imelaul ehmatas armastajaid. Ja kena rüütel kahwatand näoga, wälkuwa silmadega ja naerwa suuga hüüdis noortmeest palkoni pealt alla kaksiwõitlusele.

„Kas sa näed, mo armastatud ohkekuningas!“ hüüdis kurat, „ega see ilus neitsi sinu jänesesüdamega sugugi ühte ei sünni; waata aga tema kollaseid juukseid ja sa näed, et nad minu süsimusta hiustega wäga kokku sünniwad, tema punased huuled armastawad werega wärwitud kaitseriistu nagu mina neid kannan, ilus neitsi on minu päralt, herra üliõpilane!“ Noormees wõttis ehmatand neitsi käest kõwaste kinni. Aga kurat pilkas edasi: „Ära nuta nüüd, sa arg rüütel, siin ristteest kõrwale on rohiline peenar, mis niihästi waga tuibele kui ka sulle surnuwoodiks sünnib, ja kui sa oma südant armukesele tahad jätta, siis ära ole sellepärast mitte mures: mina ise wiin ta temale ühes kannikeste kimbukesega ja pealegi weel

kuldkausi peal minu oma maitse järele ehitud. Ka saakramentide pärast ära kurba, ma lasen sinu hinge tules karastada ja tuhat kurjawaimu laulab sulle suurt surmalaulu, nõnda et isegi wana Jumal seal ülewel taewas kadedaks läheb.“

Maria tõusis üles ja oma peigmeest Kristuse kuju alla tõmmates, hüüdis ta: „Mine!“

Kurat jäi wait! — Siis pani ta walju healega naerma: Wuih, kuidas siin Jerusalemi järele lõhnab!“ ja kadus aegamisi öö pimedusesse ära.

Kaua oliwad mõlemad palwes põlwede peal maas Onnistegija kuju ees, siis tõmbas peigmees pühalikult pruudi juustest kuldnõela, tõusis üles ja, kui ta tema südamele oli suud andnud, kirjutas ta nõela terawa otsaga mõlemad tähed M. ja A., Maria ja Antonio, kiwi sisse.

Saatanas ei jõuudnud ilusat neitsit ära unustada ja hakkas lossi ümber käima. Ühel õhtul, kui noored jälle palkoni peal koos istusiwad, läks uks lahti ja kõrge kaswuga isand seisis armastajate ees. „Isa!“ hüüdis tütarlaps ärdaste. Rüütel aga, kelle kannul kurat irwitades käis, käskis tütarlast wait olla.

„Kus tahad sa ennast üles puua lasta? küsis wõõras noortmeest tühidelt. Aga tütarlaps hakkas tema ümbert kinni. „Isa!“ palus ta haledaste, „ta on Onnistegija ees minu abikaas, waata,“ ja seal juures näitas ta käega mõlemata tähtede peale Kristuse kuju südame kohal. „Kratsi nad maha, rüütel!“ käskis kurat, „see ei ole muud kui surnud marmor!“

Sel silmapilgul sündis ootamata ime: tasa tõstis Onnistegija oma käe ja kattis sellega warjates kirja oma südame kohal.

Ühe wanamees nuttis ja saatanas waikis jälle. „Sa oled wõitnud!“ hüüdis ta, pani noorte inimeste käed kokku ja kadus siis ööpimedusesse ära.

Kui tähed hakkasiwad kustuma, istus üks mees üksina risttee ääres; tema kõrwal seisis üliilus noormees. „Too neitsi oli mulle wäga meele järele!“ ohkas kurat; „aga ah — armastuse käigid ei õnnesta mul enam sugugi, ilus Imperia naerab minu üle ja ütleb koguni, et mina olewat enese wana Jumalale ära müünud.

„Naiste lora!“ tröstis ilus noormees ennast. „Ilusad naisterahwad on ammugi wana jumalatega surnud. Mehed on tänapäew unistajad ja mungad, armastajad